

Kaláris

Karácsony

Mártély Önkormányzatának közéleti és kulturális információs kiadványa
Hírek, pillanatképek Mártély életéből 2004. december – 5. ünnepi kiadás

„Téli égen csillagfénnel ismét eljött karácsony“

„Jelzöm...“

December végén...

A legtöbb ember számára az év utolsó napjaiban fontos dolog, hogy számba vegye emberi kapcsolatait és szeretete, megbecsülése jelét jókívánságai révén kifejezze.

Karácsony, vallási ünnep, de mára minden családnak az öröm, és a békesség, az otthon és a szülőföld, a hozzátartozók szeretetének, az életet adó fény megszületésének ünnepe.

A téli hidegben az ablakok mögül átsugárzik a karácsonyfa feldíszítésének jókedve, az ajándékozás öröme és érződik a figyelmesség meghitt bűvös ereje, mely varázslatot jelent a családok, közösségek számára.

Az év vége a szép gesztusok ideje.

Kívánjuk azt másoknak, amit magunk is szeretnénk elérni: békét, boldogságot, egészséget, sikereket és szerencsét.

Ugyanakkor tudjuk, hogy rajtunk kívülálló okok miatt nem lehet elkerülni a gondokat, a rosszat – az élethez ez is hozzátartozik. Ami viszont rajtunk múlik, az az, hogy méltóság-

gal és őszintén ragaszkodjunk azokhoz, akik szeretnek bennünket és tudjuk szeretni mindig azokat, akiknek a mi őszinte érzésünk adja az élet értelmét.

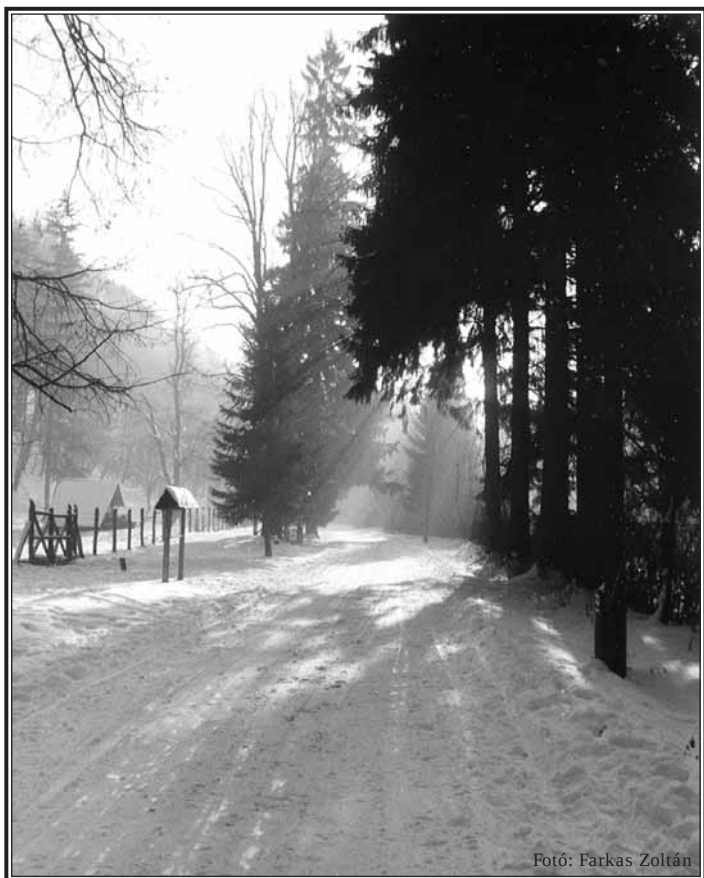
December végén, amikor búcsúzunk a mögöttünk hagyott évtől, megállunk egy pillanatra. Hátratekintünk az elmúlt időre, számba vesszük az örömet, bánatot, sikert, kudarcot. Aztán az előbbiekből erőt, az utóbbiakból elszántságot merítve vágunk neki az újévnek, az új küzdelmeknek.

Kívánom, hogy legyen olyan meghitt ez az ünnep, hogy annak is jusson a Karácsony muzsikájából, akinek csak az emlékezés magánya marad Szentestére.

Kívánom, hogy az újesztendő hozzon békességet a nagyvilágban, a kis közösségekben, a családoknál és a szívekben.

Meghitt ünnepet, eredményes, boldog újesztendőt
kívánok mindenkinek!

Balogh Jánosné polgármester

Fotó: Farkas Zoltán

Tartalom

Polgármesteri köszöntés	1. oldal
Hová tűnt a magyar virtus? Így szavaztunk mi...	2. oldal
Gondolkodószékben a karácsonyról Határon innen, határon túl	3. oldal
Olvasók írták Egy életút véget ért	4. oldal
Irodalom – Madártoll	5. oldal
Szép mártélyi versek	6. oldal
Emlékek	7. oldal
Népi hagyományok Karácsonyi népszokások	8. oldal
Karácsonyi ünnepség és részközgyűlés a Faluházban	9–11. oldal
Rövid hírek, információk	12–14. oldal
Önkormányzati hírek	15–16. oldal

Hová tűnt a magyar virtus?

Tudom, illetlenség egy ilyen ünnepi számban politikával foglalkozni, a népszavazás eredményét kommentálni mégis elkerülhetetlen.

Izgalommal éltük át december 5-ét. Sokan késő estéig fennmaradtunk, s vártuk a híreket, vajon volt-e foganatja a kormányzó pártok eltanácsztalanító kampányának, s mennyire volt képes felvenni ezzel a versenyt az ellenzéki oldal média-hadjárata, de már délután fél hat körül tudható volt, a népszavazás érvénytelen lesz.

Hétfőn az ezt követő parlamenti vitanapon, az urak ismét csak azokkal a kardokkal hadonásztak, amelyeken még meg sem száradt a vér. Egyik oldal nemzetárulónak bélyegezte a távolmaradókat, a másik oldal bölcs állampolgárnak, aki azzal könnyítette meg a szavazni hajlandók dolgát, hogy szavazatukkal nem befolyásolták egy eleve lefutott meccs végeredményét. A kissé csalódott jobboldal folyamatosan azt hangoztatta, hogy de azért mégiscsak az igenek kerültek valamelyest túlsúlyba. Igen. Amennyiben a hozzávetőleg nyolcmillió szavazásra jogosult népességből megjelent másfélmillió ember többségi igen szavazatát annak lehet nevezni.

Nem a kinti magyarokról, vagy rólunk, az itthoni magyarokról szólt már megint ez a vita. Nem arról, hogy főként a kettős állampolgárság esetében egy olyan kérdést szegeztek neki a népnek, amely megoldásához, egy normális demokráciában nem kellene népszavazást rendezni. Még csak nem is arról, hogy pironkodva szégyenkeznének, hanem arról, hogy a kampány folytatódik. A kampány, örök. Éltető eleme a hatalom megtartása, vagy megszerzése, minden áron. S mivel már majd mindenki volt itt kormányon, és sem akkor, sem ellenzékként nem brillírozott a kinti magyarok ügyében, most megy az egymásra mutogatás. Mint az óvodások a homokozóban. A kis műanyagvödör, csak abban a pillanatban válik fontossá az egyébként más játékokban elmerült ifjú „dolgozónak”, amikor a társa szeretne vele játszani. A homokot is mindig a másik dobta először emennek a szemébe, s akkor az ordításra jön az óvónéni, s rendet tesz.

Hol a mi óvó nénink? Hol van már a Nagy Testvér, aki ilyenkor ráförmedne a civakodókra, s hiába van új reménységünk az Európai Unió „személyében”, ő csak áll, és csendben röhög rajtunk. Legfeljebb azt mondja magában: – Hm! Sejtetem, hogy még éretlenek, de hogy ennyire? Az urak, és a régi elvtársak meg csak ölik egymást szóban a parlament míves és nagy történelmű termében, s ha egy-egy közeli képen villanásnyi időre bele tud az ember mélyedni a tekintetükbe, láthatja, hogy legszívesebben egy kanál vízben megfojtánák egymást.

Sorjáznak, vagy inkább sóhajszerűen szállingóznak a hírek, hogyan is fogadták reménykedő kinti magyarjaink a mi leszerepelésünket... Már düh is munkál bennük: boldogulunk nélkülöttek is! Nem tudjuk átérezni. Képtelenek vagyunk felfogni a helyzetüket. Azt, hogy az őket eddig is másodrendű állampolgárként kezelő hatalom kárörvendő tényérdörzsölése milyen félelmetes zene lehet füleiknek. Hogy, hogy örülnek a határontúli magyarok „befogadó” nemzeteinek vezetői, akik most igazolva látják eddigi politikájukat: – Mit

akarnak ezek? Hisz az anyanemzet lakói is eltaszították őket.

Teher alatt nő a pálma – szokás mondani. Talán ettől őrizték meg ők jobban, erősebben a magyarságukat? Hogy – akárhogyan is nézzük – valamilyen formában üldöztetve voltak és vannak. Akadályozták őket magyarságuk „gyakorlásában”. Kultúrájuk őrzését és továbbvitelét is lehetetlenné kívánták tenni. Mégis megmaradtak annak, aminek vallották magukat, mi meg csak vallottuk magunkat annak, ami-
ben ők hittek.

Vasárnap ismét leadták az „István a király” című darabot, melyet Csíksomlyón rögzítettek. Felemelő volt, ahogy az előadás végén könnyező szemmel énekelte egy több tízezer emberből álló tömeg a Magyar és a Székely himnusz. De mára tudjuk, ez is kevés. Kevés, mint az ártalmas vadmacionalizmus, és szájmagyarság. Kevés, ha maréknyi ember kiáll egy félig-meddig tiltott színpadra, s avatott művészi megfogalmazással felidézi a magyar történelem egyik legjelentősebb eseményét. Kevés, hogy ezzel tömegeket mozgat meg, ha amikor ezeknek a tömegeknek a sorsáról kellene döntenie, megbukunk.

Mi mártélyiak egyébként nem szégyenkezhettünk. A szavazáson megjelentek, az egészségügyi intézmények állami, önkormányzati tulajdonban maradását 86.93%-os arányban támogatták, míg a kettős állampolgárság kérdésében 68.45%-os arányú igennel szavaztak.

Magam, egyvalamiben biztos vagyok: ha a kinti magyaroknak kellett volna szavazniuk az itthoni magyarok bármely jelentős gondjával kapcsolatban, ők elegenden elmentek volna szavazni. Csinosan felöltözve, akkurátusan lépdelve a kövesúton kalákában, jókedvűen, telve segítő jó szándékkal és szeretettel. Megérdemeltük volna ezt?

A magyarok többsége nem így tett. Néhány százezren már a választás előtt napokkal eldöntötték, nem mennek el. Még több százezer reggeltől hezitált, azután talán felülkerekedtek a félelmei, vagy csak nem túl barátságosnak ítélte meg az időt, s otthonmaradt. Több millióan meg bizonytalanok, tájékozatlanok voltak. Megették a vasárnapi ebédet, talán le is dőltek egy-két órászkára, délután néztek valami hülye szórót, megittak néhány sört, vagy fröccsöt, s nem is foglalkoztak az egészszel – mert ők a vasárnapokat, s általában a napokat efféle kellemes dolgokkal szokták eltölteni, nem holmi értelmetlen népszavazással.

Aztán talán már másnap bemegy az „ilyen” valami hivatalba kitölteni egy igénylőlapot, miazmászt, s a kérdésre: Nemzetisége? – közvetlenül beírja, hogy Magyar.

Ha teszem azt legalább öt-hat millióan elmentünk volna szavazni, s mindenki szíve szerint igennel, vagy nemmel szavazott volna, az, tiszta ügy lett volna. Akkor, ahogy Duray Miklós mondotta kissé felhevülten, tényleg elvált volna az a valami a májtól. Így azonban semmi más nem történt, minthogy ahelyett, hogy történelmet írtunk volna, élen igen tisztelt politikusainkkal – végzetesen leszerepeltettük magunkat a történelem mindent megőrző színpadán.

Farkas Csamangó Zoltán

Karácsony...

Az emberek javarészt már túl vannak a kapkodós, rohanós karácsonyi ajándékvásárláson. Szerényebb és értékesebb holmik kerülnek majd a fa alá, kinek-kinek lehetősége, szándéka szerint, de vajon, oda kerül-e az egyetlen boltban vagy szupermarketben sem kapható ajándék – a szeretet? Egy régi Karácsonyra emlékezem. Öt, hatéves lehettem, nem voltunk gazdagok. A kis karácsonyfa alatt néhány apró ajándék, s én izgatottan bontom a csomagot. Látom, Anyám szomorú. Arca sírósra változik, s ahogy előkerül dobozából egy kis lemezből készült, de korrektül terepmin-tásra festett bádogtank – amire nagyon vágytam – elsírja magát. Magához ölel, rázza a zokogás, és csak ennyit mond: Kisfiam! Most nem tellett több, de nagyon szere-tünk! Akkor nem is értettem miért mondja ezt. Megvolt az áhított játékszer, ami ugyan „magától” semmit nem csinált, de zörgött és nyikorgott, ahogy az ember tolta a szőnyegen, s kiválóan össze lehetett vele karcolni a deszkapadlót. Én, boldog voltam. Anyámék, mert nem adhattak annyit, mint akartak, mint más gyerekek kaptak, szomorúak.

Sok Karácsonyon eszembe jutott már az az este, amikor ajándékoktól roskadozott a fenyőfa alatti kisasztal, s még a padlón is szerteszét hevertek különféle hasznos és ha-szontalan dolgok, amik esetleg néhány nap alatt a feledés homályába merülnek. „Meg lesznek unva”, elromlanak, idejétmúlttá, érdektelenné válnak, kimennek a divatból, mégis lőt-fut utána az ember, mintha ezen, ezeken múl-na annak az estének a meghittsége, öröme, meleg hangulata. Mit számít a legdrágább ajándék, ha egyébként, nem figye-lünk egymásra? Ha kiabálunk egymással, bántjuk egy-mást? Ezen az egy estén, jónak érzik-e magukat az alja-sok? A jók, jónak érzik-e azt, hogy ők mindig jók? Van-e ajándék, ami meg nem történtté teheti az aljasságot, és még inkább emelné a jóság nagyszerűségét?

Megáll az ember ilyenkor egy néhány pillanatra és elgon-dolkodik. Öröm-e a gátlástalan törtetőknél, hogy egyetlen sanda suttogásukkal lehetetlenné tesznek másokat, vagy a bosszúálló angyal képében tetszelgő akarnokoknak, hogy látszólag körülöttük forgó kis világukban istent játsza-nak? Boldogok-e attól, hogy ilyenek? Nekik, milyen ünnep a Karácsony? Átváltoznak néhány napra anyákká és házi-asszonyokká, szerető férjjé, családapává, s ettől minden rendben van? Nem hiszem. A lelkük mélyén tudniuk kell magukról, hogy változni képtelenek. Csak megjártsszák a jóságot és a szeretetet. Az újév első munkanapján majd visszatérnek közénk, és kiabálnak velünk hivatalok abla-kai mögül, buszok vezetőüléseiből, boltban, utcán, munka-helyen, s a világ embertelen rendje helyreáll. Újabb egy évünk lesz elgondolkodni azon a nagyon sarkalatos kérdé-sen, valóban mindannyian ugyanahhoz a fajhoz tarto-zunk-e?

Mi jók, legyünk bár szétszórtak, idegesek, hirtelen haragú-ak, csendesesen magunkba forduló, tépelődők, zsörtölődve a világ dolgain rágódók, morgós mackók, időnként gondta-lan vidámságba menekülők, vagy letargiába zuhantak, tudjuk: az emberi jóság, sokaknak emberi alaptulajdonsá-g, sokaknak nem az. A szeretet alapja, a jóság. És e ket-tő, egymástól elválaszthatatlan. Mi még akkor is jók va-gyunk, mikor látszólag rosszak. Tudják ezt rólunk a sze-retteink is.

És sohasem tévesztenek össze bennünket az aljasokkal. Nem kell báránybőrbe bújnunk, s ezért sebezhetőek va-gyunk.

De bármi magunk előtt is néha hihetetlen cselekedetünk ellenére tudják rólunk, hogy szeretünk – és szeretnek. Ez, fontosabb, mint bármilyen ajándék. Maga az ajándék...

Nem csak Karácsonykor.

Farkas Csamangó Zoltán

Magyar karácsony határon innen, határon túl...

Kedves mártélyi barátaink, ismerőseink, és minden jó érzé-sű olvasó!

Kívánunk néktek, Önöknek, békés, nyugodt, meghitt, szép Karácsonyi, és Újévi ünnepeket.

Külön köszönetet mondva mind azoknak, akik december 5-én értünk is IGENT mondva, és az összes határon túli nem-zettársaikkal együtt érezve, összetartozásunknak hitelt ad-va, a nemzet jövőjét felvállalva, IGENNEL szavaztak.

Jó kívánságaink mindazok számára is, akik NEMMEL sza-vaztak, vagy éppen el sem mentek szavazni. Mi az egész magyarságnak kívánjuk, a határon innen, és azon túl is, hogy mindenki legyen boldog, és elégedett, és érezze ismét az összetartozás örömét. Hasonló jókat kívánunk minden más nemzetnek is, akik békében, és barátságban akarnak velünk élni.

Sajnálattal, és szomorúan vettünk tudomást arról, hogy több mint kétharmada a lakosságnak valamilyen formában megsínylette, sőt talán áldozatává is vált a nemzetkárosító politikai viharoknak az utóbbi 84 év folyamán. Erdélyből olyan hírek jönnek, hogy itt-ott már megkezdtek a gyűjtést az anyaországi magyarság számára, vagy nem hajlandóak a magyar küldöttségeket fogadni, vagy éppen nem szívesen szolgálják ki az anyaországi magyarokat, de zászlóégetés, magyar igazolványok visszaadása, a kormány küldöttek ki-fütyülése a felvidéken is napirenden van. A Vajdasági ma-gyarok semmi kompromisszumról nem akarnak hallani.

Kérдем Önöket, mit kapott a magyarság etéren a saját pén-zéért a kormánytól? Gyűlölködést, ellenszenvet, irigységet, és a hamis rágalmakat terjesztő bizonytalanságot keltő in-formációk tömkelegét. Evvel elősegítve a lemondást a nem-zetről, és magukra hagyva keserű sorsát élő magyarok mil-lióinak.

Megnyugtató, hogy sokan mégis megértették mi a tét, és te-szik, amit tehetnek, hogy jövőnk is legyen.

Végezetül kívánunk egy jobb, szebb, eredményesebb Új esz-tendőt, jó egészséggel, és sok boldogsággal mindenkinek.

Tisztelettel, szeretettel: *Pósz család Wiesbadenből*

Wiesbaden, 2004. december 15.

Galambposta

E rovatunkban, az olvasók leveleinek, észrevételeinek, s panaszainak adunk helyt. Fenntartjuk azonban a jogot, hogy etikai megfontolásokból, mérlegeljük a megjelenítés szükségességét, vagy, hogy rövidített, és szerkesztett formában tárjuk ezek tartalmát Önök elé. A szerkesztőség, nem feltétlenül ért egyet ezen írárok tartalmával.

Ünnep a Faluházban

A mártélyi „Add a kezed” Mozgássérültek Egyesülete december 11-én délután 2 órától tartotta részközgyűlését és karácsonyi ünnepségét a Faluházban.

Az ünnepség fővédnöke Balogh Jánosné Polgármester Asszony volt. Köszönjük, hogy elfogadta a meghívásunkat, és megtisztelte az egyesületet jelenlétével.

A délután a vendégek és a tagok köszöntésével kezdődött, majd összefoglalót hallhattunk a 2004-es évről és a pénzügyi helyzetről. A hivatalos rész befejeztével, a szépen feldíszített teremben, Karácsonyi hangulatot idézve elkezdődött az ünnepség. Versek, paródiák, énekek, Karácsonyi elmélkedés tették színessé a délutánt. Majd következett egy igazi meglepetés. Arnóczkyné Marika lépett a mikrofon elé, s közölte, hogy megjelent egy kis kötet, mártélyi egyszerű emberek írásaiból...

Köszönjük, hogy ezt sikerült megvalósítani!

Megköszönjük mindenkinek, akik segítettek bármilyen formában, hogy egy csokorban vannak ezek az írások, mert mindegyik vers, vagy elbeszélés igaz történet, életünk egy-egy része, gyermekkorunktól napjainkig.

Mindezek után következett az ebéd, az ajándékozás és a tombolasorsolás.

Remélem, mindenki jól érezte magát.

Kívánok mindenkinek jó egészséget, Kellemes Karácsonyt és Békés Boldog Újévet!

Szabó Lajosné – Nagy Anna Katalin

Közeleg a Karácsony

December, az év utolsó hónapja. Ebben a hónapban van Karácsony a szeretet ünnepe, Szilveszter, az év utolsó napja, az Új Év pedig a következő év kezdete.

Vannak névnapok, amelyekhez népszokások is kapcsolódnak. Ilyen Miklós napja, Luca napja, de az ünnepekkel kapcsolatban is vannak hagyományok, ma már sokkal több, mint az én gyerekkoromban.

Így hát, mint mindig, most is a gyermekkor emlékei között keresgélek – remélem sikerül...

Nekünk gyerekkorunkban csodálatos volt a Karácsony. Szépen feldíszített fenyőfánk volt, tele cukorral, díszekkel, gyertyákkal, csillagszóróval, és alatta egy-egy ajándékkal. Ketten voltunk testvérek, s mindig nagyon vártuk hogy jön a Jézuska, de sohasem tudtunk ébren maradni az érkezéséig, rendre elaludtunk. Bizony, sokáig el is hittük, hogy az a valóság, azután már nem tudom hány éves korunkban megtudtam végül, mi az igazság.

Ünnep volt még a Mikulás érkezése is, volt, amikor "Télapó Ünnepség", amikor kipucolva, kifényesítve kitettük a cipőinket az ablakba, várva, hogy szaloncukor, vagy épp virgács lesz majd benne. Előfordult, mind a kettő.

A családi szokásaink, nagyon egyszerűek voltak. Szenteste Éde-

sanyám, bablevest főzött, Ünnep két napján baromfi hús volt, meg töltött káposzta, mákos, diós és üreskalács. Az, sohasem maradhatott el, az volt nálunk az ünnepi sütemény...

Karácsony előestéjén, azaz, inkább már délutántól, Betlehemesek jártak házról-házra, vitték a jászolba fektetett Kisjézust, és kellemes Karácsonyt kívántak a házak lakóinak. Volt, ahol meg is vendégelték őket kaláccsal, cukorkával, és más egyébbel.

A Szentestén szintén szokás volt egy kosárba rakni búzát, árpát, kukoricát, meg mindenféle gyümölcsöt, s betenni az asztal alá, azért, hogy jövőre is bő termés legyen mindenből.

Aztán ott volt még Luca napja, amikor elkezdték készíteni azt a bizonyos "Luca székét" (kilenc, vagy tizenhárom féle fából – szerk.), amely Karácsonyra készült el. Hagyományos volt még a "Lucakalendárium" készítése, ami az időjós-lással volt kapcsolatban.

Karácsonykor azért volt inkább baromfiétel, mert a néphit szerint az hátrafelé kaparta, míg újévkor főételként a disznóhús, mert az meg előre felé túrta a szerencsét. Elmaradhatatlan volt a rétes. Mákos, diós, és túrós.

Karácsony után a Szilveszter, az óévbúcsúztató, amely általában vigaszsággal, mulatozva ért véget.

Szabó Lajosné – Nagy Anna Katalin

Egy életút véget ért...

Mindannyian tudjuk, az ember egyszer megszületik, s egyszer el is megy... De hogy ez mikor következik be, és hogyan, az rejtély – és ez talán így jó.

Akiről most írok, az ő élete is születésével kezdődött, folytatódott a gyermek, majd a felnőtt korával. Abban az időben is volt fiatal-ság, bálók és szórakozási lehetőségek, ismerkedések és szerele-mek szövődtek. Igaz szerelmek. Így volt ez Pótári Jánosné, min-denki Kató nénije esetében is.

Mindszenti lány volt, de egy mártélyi fiú hódította meg a szívét, melyből házasság lett. Így került Mártélyra a Fő u. 33-as számú házba, férje szüleihez, mint fiatalasszony. Férfi-női fodrászként kezdte az életét, de a férje is szakmabeli volt. Szorgalmasan dol-goztak Mártély megalégedésére, mindenki szerette és megbecsül-te őket. Két leánygyermekük született, akiket szeretettel neveltek fel, majd férjhez adták őket, amikor felnőttek...

Őt unokával ajándékozták meg szüleit, akik a nagyszülők sze-mefényei lettek. Az idő, gyorsan szállt. Jani bácsi megbetegedett, és itt hagyta családját, bánatot, szomorúságot, fájdalmas napokat hagyva mindenkinek.

Sokszor beszélgettem Katóka néniével, s egyszer nekem is elmondta mily küzdelmes, nehéz volt az élete, s hogy fiatalabb korában ő is súlyos betegséget győzött le, és ezért nem tud elég hálát adni az Istennek, hogy ebben a korban ilyen jól megvan... Nyugdíjasként is mindig tevékenykedett. Szerette az embereket, ha kellett segített nekik. Az idősebbeket látogatta, ha kellett bevásárolt, vagy amire megkérték. A családja volt a mindene, mindent megtett értük. A szeretet kölcsönös volt, sokat adott, hogy ő is kaphasson, ha szüksége lesz rá. Bízott Istenben, és hite szerint élt.

Mostani betegségéről nem sokat tudtam, csak már az utóbbi időben. Törékeny kis alakját, kedves arcát, ragaszkodó ter-mészetét nem feledem. Gyermek voltam mikor megismertem, s fájdalommal, utolsó útjára is elkísértem...

Szabó Lajosné – Nagy Anna Katalin

Madártoll (részlet)

Ilyenkor már gyorsan sötétedik.

Ahogy a folyó menti fák mögé csúszik lassan a felsejlő nap, mérföldes léptekkel elindul, s mintha fekete fátylat húzna maga fölött, sötétséggel borítja be a hideg világot az Alkonyat... Egy korán sötétedő téli napon kilép az ember a ház ajtaján, s izgatottan kihívja a családját, mert pereg a hó... Milliárd csillogó hópihe szöszmötöl, s néha, ha egy szellőkés végigsöpri az udvart, mintha apró gyönggyel hintené be a hideg tájat egy láthatatlan hatalmas kéz, ahogy a lámpafényben kéken szikrázva, surranó hanggal vastagodik a hófehér takaró.

Odabenn fa pattog a kályhaajtó mögött, s a vöröslő parázs áraszt illatos meleget, odakünn a Kert álmodja újabb meséit hó alatt, s az erdők, mezők fehér takarót öltenek...

A Tél, ez a könyörtelen, de igazságos északi vándor éjszakáinként végigsétál a falun. S ahogy továbblép, nyomában cifra jégvirágok maradnak melyeket a csillogó üvegtáblákra lehel, ahogy kíváncsian bekukucskál a házak ablakán... Léptei nyomán mintha a jeges világ reccsenne, bár talán csak öreg csizmáinak korca és talpa nyikorog elmenőben a csikorgó hidegben...

Mindenhová benéz. Bokrok, fák alá, még a kopogósra fagyott hó alá is, melynek tetején hideg éjszakákon vidáman korcsolyáznak a fénylő csillagok. Végigméri az alvókat odakinn és idebenn, de a belülről fűtött házakkal mit kezdeni nem tud... Magányosan jár, és egyedül nézi a jeges világot, amelyben csak a holdsugár őrzi az élők álmát...

Egyelőre nem visz, és nem hoz semmit, csak mér... Már ahogy halad, azzal, ahogy megy előre, döntést hoz: ez élhet tovább, emez nem. Jogot ad, s jogtól foszt meg. Mint örök törvény tudója, s végrehajtója. Nem vezérli sem indulat, sem elfogultság, pedig időtlen-idők óta ítélkezik. Egyenlő feltételek elé állít, s azonos mércével mér. Vannak, akik elbuknak; őket a Tavasz már nem találja majd itt... És lesznek, akik nyertesként élnek túl a harcot, s velük indul ismét útjára az élet. S hogy a döntései igazságosak-e? Mi Emberek meg nem ítéltetjük...

A kutyák például elégedetten elnyújtóznak a meleg házban, kissé talán nyögnek is úri dolgukban; a mihasznák. Gondolja az ember: megint itt a Karácsony... Őt, a Kertet, majd tavasszal, kikérdezem... Biztosan szívesen mesél majd, ha figyelek... Addig kell csak várnom – vajon még hányszor adatik meg látnom –, hogy lassan elolvad a hó, felszárad a sáros latyak, s az ereszekben lotyogó bádoghangú muzsika, madárdalos kikeletre hívogatja a tavaszt?

Felnéz az ajtó fölé épített kistető gerendájára, és meglátja a kis széncinkét, aki mint apró szürke hógolyó, tollait felborzolva bóbiskol a hideggel dacolva... Csenedesebben csukja be az ajtót, mint szokta; nehogy megriassza. Ezután majd minden nap várja az érkezését alkonyatkor, s aggódik, ha késne, mert már a házhoz tartozik. S csak nehezen győzi meg odabenn önmagát, hogy azon kívül, hogy helyet „ad” neki,

egyebet segíteni nemigen tud...

Gyertyát szeretne gyújtani ilyenkor a Természet oltárán, egy szerény kis gyertyát. Csendben ünnepelni mindazt, ami körülöttünk, egyedül örök. Szeretné, ha az apró kis láng óvná a künnalvókat, és pislákoló fénye, gyenge lángja hívogatná nagy és erős rokonát, a felkelő napot. A fényt és a meleget, ami mindannyiúnknak életet adott. És köszönettel gondol, mély hálával arra az erőre, amely egyedülálló ajándékként adta neki, hogy részese legyen az élet csodájának. Néha fel is teszi a kérdést magának úgy általánosságban, ha úgy találja, nem jól mennek a világban a dolgok: megérdemljük mi ezt, Emberek?

Bakonyi Ildikó: Cinke

De mivel döntést hozni egyáltalán nem jogosult, elégnek érzi, hogy amíg él, a maga elvei szerint minden jót, s jónak gondolt dolgot megcselekszik. Hisz értelméhez méltóan, azért muszáj tisztelnie mindezt, mert tudja: az életnél nincs szebb és szentebb dolog a Világon, amit az ember megélhetne, mint adományt. Ami előtte van, még: talány. De, az most, ebben a pillanatban – érzi – rá is ér még talán... Most Karácsony van. Az, megvár.

Az ajtó nyikorog, ahogy bemegy rajta – a pántokat is rég meg kéne kenne – már meg is ígérte –, na majd holnap... – gondolja, és keze megsimítja a rézkilincset.

Odabenn jó a meleg. Házicipőt vesz, a kályha mellé telepszik, és kétfelé simítja bajuszát.

A családjára néz. A szívében szeretet van és béke.

Karácsonyi illatot lehel a szobába a feldíszített kis fenyő, s ellobbant gyertyák füstje száll a gerendák felé, hogy egy rövid pillanatra megálljon, majd lassan eloszolják a meszelt homályban – mint az élet...

Gondol azokra is, akik már elmentek... Sokszor gondol. Meg azokra, akik távol vannak tőle, mégis nagyon közel. Úgy érzi, nem sok dolog van még, amiért jobban tudná szeretni az életet... Csak ami jó volt, ami megtörtént, az a kevés szép emlék számítt. Bebugyolálja hát magát e magasztos gondolatba, s betakarózik vele... Ez jó, s ez védelmezi páncélként – amíg csak él... Nem is akar már mást. Nyugalom és békeség. Karácsony van...

Azután behunyja szemeit, s megpróbálja számbavenni az eltelt éveket. Nehéz leltár pereg a gondolataiban. Lát örömet és bánatot. Látja a világ bajait, s hogy egyre részvétlenebbé válik az ember. Ezen hosszan elgondolkodik, de a kedvét nem szegi ez sem – inkább reménykedik. Hogy egyszer jobb lesz tán az ember, a világ, s az élet.

Karácsony...

Szemei végleg leragadnak, álom karjaiban álmodik, mint a gyermek. És álmában is erősen várja, hogy újra megérkezzen a Tavasz és a Nyár a világba ismét, akiket ugyanúgy ölel magához időtlen idők óta féltő szeretettel a föld – mint anyját a gyermek...

Farkas Cs. Zoltán

NAGY ANNA KATALIN

Búcsúzóom...

Édesanyám elment...
Itt hagyott örökre.
Szeretetét, amíg élek,
Örööm a szívemben.

Szerettem, mert: szép volt.
Szerettem, mert: jó volt.
Szerettem, mert: szeretett.

Most, hogy örökre itt hagyott,

A szívem, meghasad,

Úgy érzem...

NAGY ANNA KATALIN

Édesanyám

Tudom, de nem hiszem,
Hogy mostmár árva vagyok...
Édesanyám
Örökre itt hagyott.

Nem látom halovány arcát
A hófehér haját
Mikor összekulcsolja kezét:
Istenem, csak járni tudnék...

Elfáradt a teste,
Beteg volt már nagyon...
Egy novemberi napon
Útját befejezte.

Üres a kedves kis szoba
Az asztalon egy fénykép.
Sírva megyek be,
Mert Ő már csak emlék...

ZS. FERENCZI ARANKA

Tábori posta

Elnémultak a halál harsonái
A csatatérre ráborult az éj.
Újult harcokra új erőt szerezni,
A fáradt sereg nyugovóra tér.

De amott az árokban, a sárban,
az éjszakában – Valami mozog!
A nyugalomnak csendes éjjelében,
Mit virrasztotok fáradt harcosok?

Meglátta őket a kíváncsi Hold is...
Közelebb osztá sugarát – oda.
A holdfényben a harcok éjjelében
Levelét írja három katona.

Csupaszképű ifjú legény az egyik
Tavaly még iskolába járt talán!
Szempilláin könny remeg
Amint leírja: „Édes, jó Anyám!

A csatatéren írom ezt a pár sort
Istennek hála, élek, jól vagyok...
Drága jó Anyácskám!
Ne aggódjon értem, az Isten,
Még el soha nem hagyott.“

A kis legénynek szeme könnybe lábad,
És írna még, kiöntené szívét,
De férfi lakik a fiú lelkében,
A bánatot páráként űzi szét.

Jaj! Meg ne tudja az a drága lélek,
Hogy gyötör, szúr éjnek hidege
Az éhség fáj, a sebek sajognak,
A határ kínok tengere...

A másik komoly, érett férfi.
Arcára barázdát szántott már a gond,
A föld rögzös íróasztala mellett
Elgondolkodva, sort, sorra ont:

„Itt áll a harc és ropognak a puskák...
És bűgva bömböl száz ágyútorok,
A halál földjén Édes Feleségem
Az életre, és tirátok gondolok...

Még, nincs bajom. Remélem, nem is lesz.
Megóvja Isten azt ki másnak él...
Ha nem úgy lenne? Mi egy emberi élet?
Hol ezrek élete és üdve a cél...

Ha visszatérek egyszer tűzhelyünkhöz,
Meglásd mily boldogok leszünk.
Ha másként döntött a Mennyei Bíró,
Neveld a Honnak drága gyermekünk!

Ha majd szóra nyílik a picike szája,
És megtanulja az apja nevét,
Mondd el neki, hogy érte élt míg élt,
Érte adta, s a Honnak életét.“

A harmadik, ábrándos képű ifjú.
A lelke izzik fel minden soron,
És száll a forró üzenet az éjbe:
„Én édes, édes szép Menyasszonyom...

Ki a messzeségben értem sírsz,
Talán most hiába várod simító kezem –
Érzed-e, hogy a messzeségen át is csak a Tiéd
Minden lehelletem...”

Csönd! Némán száll a hold
a magas égen,
Nyugszik a hősök végtelen sora,
A holdfényben a harcosok éjjelében
Otthonáról álmodik – három katona...

NAGY ANNA KATALIN

Öreg nyárfák

(Férfjem emlékeiből születésnapján...)

Ha a Tiszaparti öreg nyárfák suttogását hallom,
Eszembe jut a gyermekkorom, szép ifjúságom.

Egy csodálatos kert közepén volt egy kis tanya...
Egy lombhullató őszi napon hozott a gólya.

A szüleim boldogsága, határtalan volt,
Mert a család lélekszáma velem gyarapodott.

Teltek a percek, napok, hetek, és hónapok,
Az évek is gyorsan múltak, s így lettünk nagyok.

Tovább is az öreg Tisza volt mindenünk,
Mert az adta a megélhetést, amíg felnőttünk.

Édesapám, halászember, a Tiszán dolgozott,
Édesanyám a kicsiny házban, rólunk gondoskodott.

Sütött, főzött, mosott reánk, hogy legyen mindenünk,
És majd később elmondhassuk: szeretet fészke volt kicsiny otthonunk.

Ha emlékezem a gyermekkorra, elmondom büszkén:
A kanyargó Tisza partján, igen ott születtem én...

FARKAS CSAMANGÓ ZOLTÁN

Régi teleken...

Aludni látszott a város is. Meglassúdott az élet a gyermekkor régi telein. Az alföldi városok lassú, fehér lustaságával. Nagyon megmaradnak az ember emlékezetében azok a telek, egyes részletek éles lenyomatával adva érthetetlenül nagy jelentőséget a múltnak. Egy bizonyos keveréke illatoknak, színeknek, hangoknak, embereknek, érzéseknek, s az eltelt időnek.

A városnak, jellegzetes szaga volt abban az időben. Minden házon kémények füstöltek. Ezek a kémények a szerint ontották a különféle illatú füstöt, hogy alatta mivel tüzeltek a kályhában. Más illatot lehelt a fenyőfával, és a különféle kéményfákkal fűtött vaskályha, vagy a szénrel tüzelt cserép-kályha kéménye, s megint másfélét a szénrel fűtött kazánok, amelyek határozott vonatszapot árasztottak, s egészen egyedi szagot a közeli kis kenyérgyár szikrafogóval védett hosszú kéménye, meg a kétháznyival odébb lévő fémipari Ktsz kürtője, ami alatt vasat kovácsoltak.

A faipari üzem, kesernyészagot lehelt a hideg levegőbe. Fűrészporrrel, forgáccsal fűtötték a dob-kályhákat, s mindig sárgás-fehéres gőz szállt fel a szárítók tetején kinyúló csövekből, ahol a papucskos talpához szükséges faanyagot gőzölték... Meleg, ínycsiklandó kenyérillat, kifli, zsemle, rétesek illata szállt a kenyérgyár felől, és semmihez sem hasonlítható illatot lehelt a kis cipésműhelyben Béla bácsi apró vaskályhája. Ebben praktikusán a szén tetején rendszerint bőrhulladék és gumitalpnyesedék is égett, dohos penészszagot, és égett gumiszagot lehelve magából, amely összekeveredett a brikett illatával...

Mintha megannyi mozdony eregette volna ég felé a közsépszagot, és csakis a mindenkorlégnyomástól függött, mennyire terítette be az utcákat ez a szagkeverék, amely nyúlós, latyakos napokon kellemetlenül tömény volt, de szikrázó tiszta időben, alig érezhető, izgalmas téli illatot csempészett a betemetett város hótól szikrázó háztetői alá.

Valahogy szorosan kötődik bennem ez a Karácsonyváráshoz, azóta is. A dél felé elhajló füstoszlopok, s a kémények illata. A kémények, amelyek legalább olyan változatos méretben díszeltek a házakon, mint az embersokadalom a város utcáin a téli napsütésben, amint pirosuló arccal siettek a dolgukra. Vidám beszéd közben párafelhőket eregettek ajkaik közül, kezeiken meleg kesztyűvel mindenféle dolgot cipeltek. A közelgő ünnep csodavárásának lázában igyekeztek ismeretlen céljaik felé. Olyan felremlő izgalommal, amitől még a felnőttek is képesek gyerekként izgulva számon tartani a hátralévő napokat, s legalább olyan gonddal és furfangosan kitalálni az ajándékok rejtekhelyét, mint amilyen lelkesedéssel és aprólékosan képes kikutatni azokat az ifjúság. Pedig a napi gondok, munka, rohanás, talán már régen kitörölle emlékeikből azt a semmivel össze nem vethető idilli állapotot, amikor még ők voltak gyerekek...

Vidáman kojtoltak hát füstöt az ég felé a mindenféle kémények és a hideg ellenére is, egyik-másik merészen bagózó ember. Különféle illatú füstjük lassan egybeolvadt a többi kémény füstjével a láthatatlan ködös magasságban, vagy épp csak a kémény karimáján bodorodott lefelé, mint lágy, fekete füstzuhatag, korommal festve a málladozó téglákat, jelezve, hogy vagy a légnyomás alacsony, vagy – ami még valószínűbb –, a hanyag tulajdonos, „kibír még egy évet” felkiáltással, ráhagyta a reparáltatást. Ha az előrelátó kéménytulajdonos idejekorán kikotortatta különbejáratú (vagy

éppen: kijáratú?) téglatornyát, a szerencsét hozó feketeruhás kéményseprővel, vígan és hetykén eregetett. Ám ha elmulasztotta, hát csak bánatosan, eldugulva füstölt, mint szebb napokat látott öreg gőzmozdony eldugult füstcsöve. Komoly, hosszú telek végefelé, néha már igazán kilátástalannak tűnt az egész. Mintha sohasem akarna kisütni többé a nap, és megolvadni a tetőket nyomorító nagy hó, hogy serény csöpgéssel távozzon az ereszcatornák járdára mutató öblös száján a fellélegző tetőkről lecsorgó hideg hólé, s az árokpártok oldalán kikandikáljanak zöld foltok, amelyek minden kétséget kizáróan a tavasz megérkezését jelentik. Nem akart eltakarodni a köd, amely fölött baljóslatú szürke felhők járöröztek eltakarva a fényt – de a mélyben azért, minden működött. A Természet órája ketyeg. Néha mintha késne egy kissé, de a vége mindig ugyanaz. Öröm. A megújuló élet öröme.

Gyermekként a teleket is, s minden mást nagyobbban, hosszabban érez az ember, mint utólag visszatekintve, tapasztalatokkal gazdagodva, gondolkodásban, s egyéni méretében is valamennyire felnőve az őt körülvevő világhoz. A távol: messzi; a magas: égisérő; a mély: feneketlen. Az utcák, amelyet felnőtként néhány perc alatt bejárunk, emlékeinkben végtelen hosszúságúak. Életünk különféle udvarai, kertjei, terei, amelyek a valóságban inkább szokatlanul aprók, emlékeinkben beláthatatlanul nagy területek. A gyermekkor mesebeli hatalmas kertje: gazos, talpalatnyi földdarab. Mert mint annyi más, átméreteződik a Világ...

De a Karácsony, örök. Előbb izgatott reménykedés. Mesevilágban ringatózó csodavárás, a valóságban néhány gyorsan pergő lap a naptárban, hosszú, boldogságos ünnepnapok soha véget nem érő sorozata.

Gondolkodom is, mért veszik el, hová tűnik a csoda a gyermekkor elteltével? Talán, mert az élet keménysége és öregező tudásunk kiöli belőlünk a csodavárási hitet, a mesevilág elképzelhető voltát és reménységét? Nem tudni. Talán, hogy legyen mit továbbadni a gyerekeinknek.

Ezért aztán hiába is az idő erőlködése, hogy életünkön átsuhanva elvegye tőlünk régi telek csengőszós, gyertyaillatú estéinek hangulatát, nem boldogul. S ahogy sziporkázva, sercegeve ontják fényüket csillagszórók, s színes üveggömbök csillannak a homályban, angyalos énekszó zeng csengő gyermekhangon, mi csak gyermekeink és unokáink csillogó szemeit látjuk, ahogy újra és újra átéljük a csodát, amint előrehajolva, izgalomtól összeszorított tenyérrel állnak régtől kedves karácsonyfánk előtt, s a rajta villódzó fényeket, az örök mesét nézik...

Horváth Helga (6 éves óvodás) rajza

Karácsonyi népszokások

Karácsony estéjén, régente és ma is együtt van a család minden tagja. Ez talán az év legszebb ünnepe, amikor mindenkinek szeretettel telik meg a szíve. Arra figyelünk, hogyan tudunk örömet szerezni a családtagjainknak és másoknak. Régóta így van ez, de a múltban még nem az ajándékok, hanem a különböző mágikus, varázslatos cselekményekkel előidézett egészség és szerencse játszotta a főszerepet ezen az ünnepen. Mindennél fontosabb volt a családtagok egészsége a munkavégzés miatt, a bő termés pedig a család egész éves élelme, biztonsága miatt.

December 24-e, karácsony böjtje eseményei a karácsonyi asztal körül történtek. Úgy tartották, ezen a napon az asztal alá vagy közelébe helyezett tárgyak, eszközök különleges, mágikus erőt nyernek. A karácsonyi abroszt csak ezen az ünnepen terítették fel, az év során pedig vető- vagy sütőabroszként használták, hogy bő termésük, jó kenyérük legyen. A karácsonyi asztalra tett ételek, illetve az alatta lévő eszközök, termények a hiedelem szerint a család tagjainak egészségét, szerencsáját, a gazdaság jó működését biztosították: az almát annyifelé vágták, ahány tagja volt a családnak. Mindenki evett belőle, hogy ha valaki eltévedne, a közösen fogyasztott almára gondolva – hazataláljon... Az egészséges dió egészséget, a rossz dió betegséget jósolt. A következő évi pénzbőséget bab, borsó, lencse, sült tök fogyasztásával biztosították. A karácsonyi asztal morzsájából adtak a tyúkoknak, hogy jobban tojjanak, a morzsa füstjével pedig a megbetegedett tehenet gyógyították. Az asztal alá tett szénát, szalmát az ünnep eltelte után az állatok alá tették, hogy egészségesek legyenek. A magvak, különféle termények bő termést idéztek elő. A karácsony éjjelén merített „aranyos víz” volt a kis Jézus fürdővize, ebből ivott, mosdott az egész család, hogy mindannyian egészségesek legyenek. A gonosz szellemek távoltartására a pásztorok ostorral durrogattak, a kíváncsiak meg a Luca naptól fogva készített székre álltak fel az éjfél misén, hogy meglássák – ki a boszorkány.

A feldíszített fenyő, a ma ismeretes karácsonyfa, újabb keletű szokás. Csak a 19. század óta vált ismertté. Előtte a karácsonyi dísz, egy aranyozott dióval, almával, mézeskaláccsal, pattogatott kukoricával díszített termőág volt – az életfa.

A karácsony nemcsak a család, hanem a közösség ünnepe is volt. Ilyenkor számtalan jókívánság hangzott el a házból a különféle köszöntő csoportoktól. Az egész magyar nyelvterület legnépszerűbb karácsonyi népszokása a „betlehemezés” volt. E vidékenként eltérő dramatikus játék betanulása, hosszabb ideig eltartott, ezért már az advent elejétől tanulták-magolták az összeállt csoportok. A betlehemezés három fő része, gyakran önálló szokásként külön-külön is megjelent. A szálláskeresést az adventi időszakban, a pásztorjeleket karácsonykor, a Heródes-játékot pedig többnyire vízkeresztkor adták elő.

A betlehemezés központi része a pásztorok tréfás jelente, amellyel házról-házra jártak. A szereplők táncoltak, énekeltek, majd célzásokat tettek az esetleges adományokra, végül énekszóval elvonultak.

December 26-án, István napon jártak a regösök, főként a dunántúli falvak lányos házaihoz, hogy elmondják jókívánságaikat. A legények általában kifordított bundát viseltek, lánkos bot, másként csörgős bot, és köcsögduda ritmuskíséretével

re énekeltek. A gazdáknak minden jót kívántak, a leányokat pedig „összeénekeltek” a legényekkel. Úgy tartotta a közhi-elelem, hogy akiket a regösök összeénekelnek, azok a következő évben összeházasodnak... A varázserejűnek tartott jókívánságokért a regösök ajándékot kaptak cserébe.

Szokásban volt a két jelentős, magyar nyelvterületen leggyakoribb – István, János – keresztnév viselőinek névnap-i köszöntése is. János napján, december 27-én, a borvidékeken bort szenteltek. E bornak mágikus erőt tulajdonítottak. Beteg embert és állatot gyógyítottak vele. A bort boroshordóba öntötték, hogy ne romoljon meg. A búcsúkor megivott utolsó pohár bor neve „Szent János áldása” volt.

Jeles napok voltak még Aprószentek napja december 28-án, s az Újévi köszöntés január első napján.

„Adjon Isten minden jót
Ez új esztendőben,
Zsíros esőt, kövér hót
Ez új esztendőben.
Bő aratást, szüretet,
Egészséget, jó kedvet
Ez új esztendőben”

Bakonyi Ildikó

Fotó: Joó Károly

Az „Add a kezed“ Mozgássérültek Egyesületének részközgyűlése és Karácsonyi Ünnepsége

Szukurák Lászlóné köszöntőjével vette kezdetét 2004. december 11-én 14 órakor a Faluházban, az „Add a kezed“ Mozgássérültek Egyesületének részközgyűlése és Karácsonyi Ünnepsége.

Megtisztelő és kitüntető figyelemmel köszöntötte a meghívott vendégek mellett az egyesület tagjait, majd megnyitotta a közgyűlést, és ismertette a napirendi pontokat.

Elsőként Arnóczky Györgyné az Egyesület Elnöke lépett a mikrofonhoz, és beszámolt a 2004-es év eseményeiről:

Tisztelt Egybegyűlteik!

Nagyon sok szeretettel és tisztelettel köszöntök mindenkit. Megtiszteltetés, hogy elfogadták meghívásunkat! Üdvözlöm kedves vendégeinket, és szeretett tagjainkat!

Részközgyűlésre gyűltünk össze, és Karácsonyi Ünnepségre. A közgyűlés, a beszámoló az Egyesületről és az elvégzett munkáról szólnak, a Karácsonyi Ünnepség pedig a szeretetről...

A történelmet, az életet három alapvető tényező befolyásolta mindig: az összetartás, a széthúzás, és a harc.

Napjainkban is mindhárom jelenség fennáll. Nem tudjuk magunkat távol tartani semmitől, ami rossz. Igyekezünk hát az összetartozásra koncentrálni. A mi Egyesületünk 1997 óta létezik. Mondhatnánk úgy is: egymásért vagyunk. De vajon úgy is érezzük? Talán, igen. S talán azért is van ez, mert ez a község egy zárt világ. Elmennek innen dolgozni,

de jönnek is. Még le is telepednek, házat építenek, munkahelyet találnak, és belecsoppennek a falu életébe, annak varázsába. Akik itt ülnek most, biztosan érzik, hogy valamiféle burok vesz körül minket – ne hagyjuk ezt szétpukkadni.

Egyesületünk „zsugori“ gazdálkodást kénytelen folytatni. Semmi luxus, semmi pazarlás. S mindez azért van, mert terveink vannak. A

„Civilház“, meghozta a kultúrált körülményeket. Irodát, társalkodót. De a székek és asztalok meglelte magában nem nyújtja a meghittséget. Kellene sok minden, ami lekötne tagjainkat. Például szép filmek vetítése hazánk gyönyörű tájairól, mindenhol, ahová mi már nem jutunk el. Halk zene mellett felidézni a múltat, s tervezni a maradék jövőt.

Egyesületünk átlagéletkora 60 év, talán több is. Tartós betegség egyre több tagunkon hatalmasodik el. Otthoni, sokszor kórházi kezelésre szorulnak sokan – ők most sincsenek itt velünk... De amíg élünk, remélünk. Tartozunk ezzel önmagunknak, családjainknak, környezetünknek. Sokan itthagytak bennünket idén is. Távozásuk, nagy veszteség. Hiszen majd minden pótolható, de ez, pótolhatatlan veszteség. A halál, megfordíthatatlan. Az eltávozottak emlékét őrizzük, hozzátartozóik fájalmában osztozunk...

(Kérem, adózzunk emléküknek egyperces néma főhajrával...)

Miután gondolatban elbúcsúztunk szeretteinktől – tervezzünk tovább...

Kellene egy kis helyiség, ahol egészségügyi eszközeinket tárolni tudnánk. Most istállóban, mellékhelyiségben vannak tárolva, barátoknál, ismerősöknél, szívességből. Évekkel ezelőtt volt lehetőség, hogy Holland adományt fogadjunk. A Máltai Szeretetszolgálatól is kaptunk ruhaneműt, és egyéb nem nagy értékű élvezeti cikkeket: kekszet, kakaót, és így tovább. Akkoriban ez a kis segítség is összetartó erővé vált. Fogadóórakon, és azon kívül is felkeresték a rászorulókat egyesületünket. Főként 1997-89-ban, amikor a hollandiai adományok megjelentek, Lény és Józsi szervezésében. Azok az idők, elmúltak. Ma már nincs sem Holland, sem, Magyar adomány. Ha volna is, nem tudnánk hol tárolni. Ezért gondolkodunk, hogy milyen jó volna egy kis méretű faházat beszerezni, és az Önkormányzat területén felállítani, s abban tárolni a dolgainkat. Ez, nem kis kiadást jelent, mert sajnos pályázattal efféléhez nem lehet jutni. Marad a tagok összefogása, az aktív tagdíjfizetés, és a még szigorúbb gazdálkodás. Elővettem a 2004-es tervet. Számoltunk a MEOSZ, az Önkormányzat, a Csongrád megyei Közgyűlés támogatására, és a tagok tagdíjbefizetéseire. Számítottunk a személyi jövedelemadó 1%-os befizetéseire is. Sajnos a pénzügyi megszorítások miatt, összességében kevesebb lett a támogatásunk, mint az előző évben. Pályáztunk többfelé, de csak a megyei Közgyűléstől kaptunk pénzt – a kért összeg egyharmadát. Ezeket a pénzeket a jó gazda gondosságával kell beosztani. Én bennünket olyan vád, mit is adunk a tagjainknak?

Hát, elsősorban szeretetet. Igaz, ez, úgy tűnik, nem mindenkinek elég. Pedig – el kell mondani – hogy mióta az új vezetőség működik az egyesület tagjainak megbízásából, nem volt egyetlen telefon, vagy utazási költség sem, mindezt megoldjuk önréből. Talán ettől magasabbak a magánkiadásaink, de tesszük mindezt az Egyesület javára. S ennél még sokkal többet is szeretnénk tenni! A csaknem mindennapos kapcsolat mellett, ami a falusi lét és életszemlélet sajátja, mindennemű tőlünk telhető segítőszándékkal is állunk a tagság rendelkezésére. Közlekedési támogatás, gépkocsi beszerzés támogatásában már nem tudtuk érvényesíteni aka-

ratunkat, mert az elosztás és döntés, sajnos nem tartozik ránk. Csökkent az országos keret is. Lakás átalakítási kérelmek ügyében Szabó Lajosné és Bálint István a jogszabályoknak megfelelően eljárva négy kérelmet bírált el. Ezekből kettő megvalósult, egy pedig folyamatban van.

Terveztük az „Alkotó kezek” klubjának létrehozását, ami csak egy bizonyos pontig haladt el – 2005-ben reméljük sikerül. A névnapokat, közösségben ünnepeltük. Részben az Önkormányzat parkjában, részben a „Civilházban”. Igazán kis jelképes ajándékokkal tudtunk kedveskedni az ünnepelteknek. Negyedévente megszülető „Támasz” című kis kiadványunkat, megjelentetjük.

Terveztük egy kis verseskötet létrehozását, amely mártélyi alkotók műveiből áll össze, s íme, a versek, elbeszélések íróival, s Farkas Zoltán szerkesztő segítségével ez meg is valósult. Sok-sok tervünk van, de ezek megvalósítása nem csak rajtunk múlik. Részben pénzkérdés is, s részben az összefogáson is múlik a siker. Jó lenne például, ha a „Támasz” című kis folyóiratban társszerzők és társszerkesztők lennének tagjaink. Ebben, itt, el lehet mondani, ha valami fáj, vagy valami jó történik.

Szeretnénk, ha az Egyesület tevékenyebb, kezdeményezőbb lenne. Szeretnénk, ha pályázatainkat siker koronázná, s ha minél több olyan pályázati kiírás lenne, amely megfelel a tevékenységünknek. Szeretnénk, ha a többi szervezettel elmélyülne a kapcsolat, s ebben, mint eddig is, partner volna az Önkormányzat. Szeretnénk, a Csongrád megyei Közgyűléssel a jó kapcsolatunk fennmaradna. Szeretnénk, ha a társ-egyesületekkel elmélyülne az együttműködés. És nagyon szeretnénk gyógyfürdőbe utazni, és szépemlékű kirándulásokat szervezni...

Mi valósult meg?

Nem sikerült társszerzőket találni kiadványunkhoz, kivétel a most kiadott verses, prózai kiadvány. Négy szervezőnk munkáját csak dicsérni tudom. Sokszor elmennek tagjainkhoz, de nem mindig járnak sikerrel. Pedig ők a szabadidejüket áldozzák fel ezért, s egészségi állapotuk nem sokban különbözik azokétól, akiket felkeresnek otthonaikban.

Pályázatainkat, szám szerint négyet, csak részben koronázta siker. Kettő esetben nyertünk pénzbeli támogatást. Az elmúlt napokban nyújtottunk be egy új pályázatot a Nemzeti Civil Alaphoz, sikerében bízunk.

Aktívan kivettük részünket a „Kavalkád” szervezésében, s erőnkhez mérten helytálltunk a ránk bízott feladatok ellátásában. Aratóünnepen vettek részt tagjaink, a „Civilház” átadási ünnepségén képviseltettük magunkat, valamint a gyermeknap rendezvényen, utóbbiról emléklapot is kaptunk. Ha módunkban áll, mint eddig is, segítői vagyunk az óvodai-iskolai rendezvényeknek tombolatárgyak adásával. Részt vettünk a Polgárörök, és az Olvasókör rendezvényein. Ezek csak felsorolások. De mennyi-mennyi óra, nap, megy el a szervezésre, kapcsolattartásra, a dolgok összehangolására, az Egyesület életben tartására. Erre csak azt tudom mondani, mindez nem jött volna létre az ő segítségük nélkül – önkért. Köszönet mindenkinek, mindenért. Még a jó szóért is! Nincs közöttünk a mai világban elterjedt rosszallás, betartás, vagy ellenszenv. Hogy ez mekkora érték, döntsék el önök.

Végül, de nem utolsó sorban szeretném megköszönni Balogh Jánosné és a Csongrád megyei Közgyűlés hozzánk való jószágát és segítségét. A társegyesületek részvételét összejövete-

lünkön.

Nem lenne teljes a kép, ha nem köszönném meg tagjaink odaadó segítségét. Ők azok, akik sütik a süteményeket, adják a működéshez szükséges apró segítségeket, tombolatárgyakat, és tartják a kapcsolatot a vásárhelyi keramikusokkal, egyéb segítőkkel.

Ha végigtekintünk ezen az éven, azt látjuk, öröm és bánat egyformán ért bennünket. Reméljük közösen, hogy több rossz nem ér bennünket az elkövetkezendő években.

(Bálint István szövegét ezután az egybegyűltekhöz, s ismertette beszámolójában a 2004-es év pénzügyi gazdálkodását. A tagság egyhangúlag elfogadta a beszámolót.)

Mindezek után, megkezdjük Karácsonyi Ünnepségünket.

Az előttünk álló karácsonyfa egy emberi figyelmesség eredményeként került ide. Ez a fa, Balogh Jánosné, Jutka ajándéka. A rajta kigyúló fények talán mindannyiunk lelkét felmelegítik. Köszönjük ezt a szép ajándékot. A felénk áradó szeretet megnyilvánulását.

Arnóczy Györgyné

A Karácsonyi Ünnepi műsorban közreműködtek: Vékony Erika és Vékony Imre versmondás, és az „Optimista Csoport” külön ez alkalomra összeállított új műsorukkal.

folytatás az előző oldalról

Tóth Attila a műsor zenei szerkesztője hangfelvételtől játszotta le az egybegyűlteknak a „Szent István Himnusz”, amelyet Dévai Nagy Kamilla és a Krónikás Ének-zene iskola növendékei adtak elő. Hallhatták még a közönség soraiban üldök, szintén a zeneiskola növendékeinek tolmácsolásában Márai Sándor: Mennyből az Angyal című versére írt darabot. Ezután Gyovainé Vékony Katalin versmondásában gyönyörködhetett a közönség...

Az „Őszirozsa Népdalkör”, tőlük megszokott magas szintű előadással járult hozzá a délután fényéhez, népdalcsoportot átnyújtva a megjelenteknek.

Karácsonyi elmélkedés hangzott el a kulturális programok befejezéseként, Szabó Lajosné, Nagy Anna Katalin előadásában. Ajándékutalványok átadására került még sor, a Csongrád megyei Közgyűlés jóvoltából.

Közben elkészült az estebéd is. Szorgos asszonyok hozták be a tálakat. Egyebet, mint jó étvágyat, ilyenkor kívánni nem is lehet...

A délután folyamán, útjára bocsátotta az Egyesület, Mártély első, szerény verseskötetét, amelyben rövid visszaemlékezések, és elbeszélések is helyet kaptak. A könyvet, dedikálták a szerzők.

(Szerk.)

Akiknek köszönettel tartozunk:

Dr. Soós Lászlónak, aki egy csodálatos festménnyel ajándékozott meg bennünket – amelyet örökre megőrizzünk. Bálint Katalin keramikus. Garai Kerámia Kft. József Attila Iskola – Szeged – a szép könyvjelzőkért. Koncz Józsefnének. Boszor-

kány ABC. Czirok Mihálynak a formás kosarakért. A Laatos kereskedőháznak az iroda berendezéséhez nyújtott segítségért. Károlyi Zoltánné kereskedőnek. Bakonyi Ildikónak a könyvborító illusztrációért. Farkas Zoltánnak a könyv szerkesztéséért. Sándorné János Máriának. Az Infopress Reklámstúdiónak a nyomdai előkészítő munkálataiért. A Szoliter Nyomdának, a könyvborító kivitelezéséért. Délvirág – Zrínyi utca, a tavaszi virágültetéshez nyújtott segítségért. Békési Sándor asztalosnak. Papp Balázsnénak. Korom Pálnénak. Vida Józsefnének. Juhász Józsefné, Nagy Sándorné, Szkurák Lászlóné, Debreceni Ferencné, Lény, Bálint István, Szabó Lajosné, Szabó Istvánné, Farkas Jánosné önzetlen segítségéért az Egyesület életben tartásáért.

Mindenkinek, aki főzéssel, sürgés-forgással, sütemények, savanyúság adásával járult hozzá e délután sikeres és jóhangulatú megrendezéséhez. Mindazoknak, akik SZJA 1%-kal támogatták Egyesületünket.

Külön köszönetünket fejezzük ki a MEOSZ-nak, a Csongrád megyei Közgyűlésnek, Szeged Önkormányzatának, a mártélyi Önkormányzatnak, Balogh Jánosné Polgármesternek. Minden fellépőnek és közreműködőnek.

Brizik Bodrogi Ticián (4. osztályos) rajza

Megújuló megyei Agrárkamara

Tisztelt Mezőgazdasági Termelők!

A Csongrád Megyei Agrárkamara 2004. november 19-én tartotta tisztújító küldöttgyűlését. A 41 tagú küldöttség megválasztotta az elkövetkező 4 év tisztségviselőit. A Csongrád Megyei Agrárkamara ismételten megválasztott elnökeként és újonnan megválasztott titkáráként tisztelettel köszöntjük a település mezőgazdasággal foglalkozó gazdálkodóit.

Mint az Önök előtt is ismeretes, az Agrárkamara hátruló feladatok megoldása a gazdálkodók problémáinak orvoslása – az agrárágazat válságos helyzete miatt –, számos esetben nagy nehézségbe ütközik. Ennek ellenére – lehetőségeinkhez képest – érdekképviselési feladatok ellátásával kívánjuk Önöket segíteni, és szolgáltatásainkkal támogatni. A kamara vezetésének a megye mezőgazdasági termelőivel történő kapcsolatfelvétele az elmúlt években egyre erősödött. Ezennel szeretnénk megragadni az alkalmat, hogy lehetőséget teremtsünk a szélesebb körű és személyes kapcsolatfelvétellel.

A megye minden településén kiépült és működőképes a kamarai tanácsadói hálózatunk. Munkatársainkon keresztül minden településen ügyfélfogadási rendben, illetve Szegeden a székházban személyesen is készségesen várjuk a segítségre szoruló gazdákat.

Ingyenes csoportos tanácsadás keretében szakmai, ágazati információkat nyújtunk, valamint segítjük Önöket az adatlapok, támogatási kérelmek kitöltésében, a pályázatok kidolgozásában. Szokásos módon adunk tájékoztatást helyben szakmai rendezvényekről, bemutatókról, tanfolyamok megrendezéséről.

A kamara kiépítette a megyében Internet alapú Agrárinformációs hálózatát (www.gazdaportal.hu), melyen keresztül naprakész tájékoztatást nyújtunk az érdeklődőknek a megjelent Európai Unió és hazai jogszabályokról, rendezvényekről, heti frissítésű piaci információkról, fejlesztéshez igénybe vehető pénzügyi forrásokról, agrár-szaktanácsadásról.

Napi frissítésű agrármeteorológiai előrejelzés, valamint aktuális növényvédelmi munkákról szóló tájékoztatás áll rendelkezésre. A honlapon megtalálhatók a legújabb pályázati lehetőségek, támogatási formák. Lehetőségük van a rendszer 17 végpontjának egyikén keresztül kérdéseket feltenni, melyre a kamara 3 napon belül válaszol. Aktuális és naprakész szakmai hírek közzétételével segítjük a friss és gyors információáramlást. A kistérségek, teleházak, valamint a számítógéppel rendelkező gazdák közvetlen kapcsolatba kerülhetnek a központi adatbázissal, és megfelelő választ kapnak kérdéseikre.

A kamara közhasznú társaságával, a Csongrád Megyei Agrár Kht-val közösen, vállalja pályázatok elkészítését. A kamarai tagok a pályázatírásnál kedvezményben részesülnek.

Internettel nem rendelkező gazdák számára havonta jelenik meg GAZDATÁRS című hírlevelünk, melyben számos cikket jelentetünk meg kamaránk tevékenységéről, szakmai ismeretekről, az ágazattal kapcsolatos kérdésekről, megjelenő jogszabályokról, az EU agrár és vidékfejlesztési politikájáról, valamint a környezetvédelmi előírásokról, agrártámogatásokról. A hírlevelet a két megyei társ kamarával (Bács-Kiskun megye, Békés megye) közösen jelentetjük meg a Dél – Alföldi Régióban, melyet kamaránk tagjai térítésmentesen,

postai úton megkapnak. Az Agrárkamara rendszeresen részt vesz a megyében szervezett szakmai kiállításokon is. A termelők érdekében a kamara továbbra is bővíteni kívánja szolgáltató rendszerét.

Tisztelettel várjuk a gazdákat tagjaink sorába!

Várjuk a segítségre szoruló gazdákat kihelyezett ügyfélszolgálati irodáinkban (**Tonkó Tibor, kamarai tanácsadó, tel.: (20) 246-6123, ügyfélszolgálati hely és idő: Polgármesteri Hivatal, Mártély, Rákóczi tér 1. kedd: 12.00–16.00 óráig**) és székházunkban (Szeged, Kossuth L. sgt. 17. Tel.: (62) 423-360).

Kérjük, forduljanak bizalommal hozzánk és munkatársainkhoz!

Tisztelettel:

Hódi Pál
elnök

Kiss Gábor
titkár

A mártélyi Polgárőr, Tűz- és Vagyonvédelmi Közhasznú Egyesület közleménye

Tisztelt Mártélyiak!

Engedjék meg, hogy a Polgárőr, Tűz- és Vagyonvédelmi Közhasznú Egyesület nevében, megköszönve 2004-ben nyújtott szakmai és erkölcsi támogatásukat, kívánjak Önöknek és szeretteiknek Kellemes Karácsonyi Ünnepet, és örömeikben gazdag, békés, Boldog Újesztendőt!

Az egyesület nevében:

Rózsa János – elnök

Egyesületünk megköszöni mindazoknak a segítő támogatását, akik 2003. évi személyi jövedelemadójuk 1%-át átutalták, ezzel is segítve működésünket.

Amennyiben a jövőben is támogatni kívánják bűnmegelőzési, tűz- és vagyonvédelmi programunkat, személyes és településünk még nagyobb biztonsága érdekében, megtehetik azt a 18455106-1-06 adószámra, illetve az 57300038-10300617 számlaszámra.

Köszönettel:

Rózsa János – az Egyesület elnöke

Épül-szépül a tűzoltószertár

Mint azt a fotók is igazolják, lassan, remélhetőleg még az igazi rossz idő beállta előtt elkészül a tűzoltószertár bővítése. A lelkes egyesületi tagok végre fedett helyen tudhatják a tűzoltóautót. Az átépítés – mint azt Rózsa Jánostól megtudtuk –, a tervekben szereplő állapotok eléréséig, folyamatos

(szerk.)

Gondozási Központ hírei

2004. december 16-án 10 órától Karácsonyi ünnepségre került sor a Gondozási Központban. Műsort adtak az Aranyossy Ágoston Általános Iskola 3. osztályos tanulói. Vendég: Kalapisné Kovács Ágnes Vöröskeresztes Területi Titkár volt

Az Idősek Klubjának 2005. januári programja

- 4–5-én Térítési díjak befizetése. 9–11 és 13–15 óráig.
- 6-án Népszokások, hagyományok az Újév kezdetén. 10 órától.
- 13-án A Magyar Kultúra Napja.
Megemlékezés 10 órakor.
- 20-án Névnapi köszöntők
– Veronika, Ágnes, Pál – 10 órakor.
- 27-én Taggyűlés
Témája az egyéni gondozási tervek megbeszélése, délelőtt 9 órától.
Az ügy fontossága miatt kérünk mindenkit, jelenjen meg, s hozza magával igazolványát és TAJ-kártyáját.

Az orvosi ellenőrzés időpontjáról szíveskedjenek érdeklődni. Minden kedden gyógymasszázs előjegyzés szerint. Kézimunka csoportfoglalkozások és a gyógytorna 10 órától, szerda délelőttönként, hétfőn és csütörtökön délután 3 órától, az „Optimisták” próbái. Felkészülés a Farsangra és a Humorfesztiválra.

Köszönet a sikeres véradó napért!

A Magyar Vöröskereszt mártélyi szervezete köszönetet mond mindazoknak, akik aprópénzgyűjtéssel, adományaikkal hozzájárultak az áprilisi és decemberi véradó nap sikeres megszervezéséhez és lebonyolításához!

Kérjük, továbbra is támogassák ily módon beteg embertársainkat, a műtetre várókat.

Külön megköszönjük az aktív részvételt véradóinknak!

A sokszoros véradóknak gratulálunk a kitüntetéshez, mindenkinek jó egészséget, boldog új esztendőt kívánunk!

*Joóné Bene Aranka
Vöröskeresztes titkár*

Sporthírek

A vadkanok rendszeresen feldúlják Szegedet...

A mártélyi „Ártéri vadkanok” jégkorongcsapata a hétvégén ismét győzelmet aratott a szegedi műjégpályán. A csapat tagjai: Szabó Csaba, Joó Károly, Kérdő Ferenc Iván, Székely-Szabó Sándor, Kékesi Zoltán.

Risztoz Éva sikere

Risztoz Éva a Bécsben megrendezett rövidpályás úszó Európa Bajnokságon 400 méter vegyes úszásban Európa bajnokságot nyert, 200 pillangón a negyedik helyen végzett. Gratulálunk!

ÁMK események

A Bagyinszky Zoltán által kiírt fotópályázat eredményhirdetésére december 2-án került sor.

I. helyezett: Sajti Kata, könyvjutalmát Bagyinszky Zoltán ajánlotta fel, a most megjelent 100 magyar vár címmel.

II. helyezett: Csatlós Renáta, könyvjutalmát a megyei önkormányzat ajánlotta fel.

III. helyezett: Tábori Róbert, könyvjutalmát szintén a megyei Önkormányzat ajánlotta fel,

IV. helyezett: Danicska Bettina,

V. helyezett: Gémes Erika lett.

Minden helyezettet megajándékozott a Somogyi-könyvtár is. A nyertes fotók először Szegeden, a Somogyi-könyvtárban lesznek kiállítva, majd ezt követően Mártélyon, a könyvtárban.

November 26-án, Szegeden az Arany János Általános Iskolában Litterátum német nyelvi tesztversenyen vett részt Cseszkó Éva, Deák Krisztina, Tóbiás Dóra, Ménesi Zoltán, Mészáros Jennifer, Újhelyi Tímea, Gál Judit, Bujdosó Dávid, Csatlós Renáta.

Az évfolyamok 1–10. helyezettje egy nyelvvizsga lehetőségét kapja jutalmul.

Az iskola tanulói a diákolimpia B kategóriás úszóversenyén vettek részt Hódmezővásárhelyen a fedett uszodában.

Alsós kategóriában Kovács Bernadett 50 m-es mellúszásban 19. helyezés ért el.

Felső kategória III. korcsoportban, lány 50 m-es mellúszásban Terjék Zsanna 8. helyezett, a III. korcsoport fiú 50 m-es mellúszásban Bordás Bence 18. helyezett, Kovács Gergő 17. helyezett lett.

IV. korcsoport lány 100 m-es mellúszásban Kmetykó Bella 6. helyezett, Sós Alíz 4. helyezett.

IV. korcsoport fiú 100 m-es mellúszásban Lugosi Tamás 8. helyezett, 100 m-es fiú gyorsúszásban Elekes Péter 4. helyezett lett. Legnagyobb örömünkre Papp Zoltán, a 100 m-es fiú gyorsúszásban 2. helyezést ért el.

Az Általános Iskolában december 18-án, szombaton 10.45-ig karácsonyi kézműves foglalkozást tartottak. 11 órától karácsonyi műsorra került sor, a Grimbusz Színház közreműködésével.

Szilveszteri Bál

Az ÁMK Általános Iskolájának Szülői Munkaközössége ebben az évben is megrendezi a szilveszteri bált.

Zene: Session Band együttes

Vacsora: marhapörkölt, savanyúság, burgonya, rétes.

Éjféltor: pohár pezsgő, hidegtál.

Tombola.

Jegyek 4.000 Ft-os áron kaphatók.

Asztalfoglalás: 228-070 (18 óra után) Bujdosó Tibornénál.

Az SZMK vezetősége várja a szülők segítségét.

Mi van a puttonyban?

2004. december 11-én cirkuszban voltunk. Rendkívül színvonalas műsorokat láthatott az egész sportcsarnokot megtöltő nézősereg. Láttunk többek között: majmokat, lámát, gyermekeket kutyának öltözve, zsonglőröket, bohócokat, artistákat. Mindenki nagyon jól érezte magát.

A 6. osztályos lányok

A téli szünet után az első tanítási nap 2005. január 3. B hét szerint.

Az ÁMK Iskolai és Községi Könyvtára 2004. december 22-től 2005. január 3-ig zárva tart.

Sajti Imréné

Az ÁMK minden dolgozója nevében
Kellemes Ünnepeket és Békés Boldog
Új Esztendőt kíván Bérci Tamásné.

Óvodai hírek

Decemberben, óvodánkban vidám, eseménydús napok követték egymást.

A gyermekrajzokkal illusztrált szíves meghívást természetesen elfogadta a Mikulás és december 6-án ellátogatott hozzánk. A Szülői Munkaközösségnek köszönhetően a báli bevételből jól megtöltötte zsákját.

Minden óvodásnak egy-egy kedves mondat kíséretében személyesen adta át a sok finomságot rejtő Mikulás csomagot. Ezután következett a közös, óvodai ajándék átadása. Mindkét csoport bábparavánt, bábokkal, autót, babát, traktort és a foglalkozásokat színesebbé tevő manuális eszközöket kapott. De előkerült a zsákból az annyira áhított Hófehérke és a hét törpe is, a gyönyörű házikóval együtt.

A felnőttek munkáját megkönnyítendő, hozott a Mikulás egy nagyteljesítményű porszívót is.

A kedves ünnepség lebonyolításához köszönjük Sipos Zoltán, Sipos Áron és Sipos Dominika segítségét.

December 14, 15-én újra megbolydult a megszokott napi-rend, hiszen nyílt napokat tartottunk, ahol a gyerekek szüleikkel együtt kézműveskedhettek. Gyertyát öntöttek, mézeskalácsot sütöttek, gyöngyből karácsonyfadíszeket készítettek, decoupage technikával csodálatos kis karácsonyi terítőket varázsoltak. Mindent együtt a szülőkkel, ami még az elkészült „műveknél” is nagyobb örömet jelentett a kicsi ovisoknak.

December 16-án tartottuk meg óvodai karácsonyi ünnepségünket. Kovács Ferenc és családja jóvoltából hatalmas karácsonyfa díszelgett a csoportszobában. Alatta a gyerekek legnagyobb örömeire szebbnél szebb ajándékok sorakoztak. Két gyermekkerékpár, babaedény készletek, autók, asztali játékok és Hófehérke délceg királyfia.

A meghitt ünnepség után előkerültek az új játékok mellé a régié is, szólt a karácsonyi ének és játszottunk... Ez a varázslat másnap is folytatódott.

December 20-tól azonban, szünetel az óvoda, 2005. január 3-án nyitunk.

Az óvodások és az óvoda dolgozói nevében
mindenkinek Békés, Boldog Ünnepeket
kíván: Szabó Lászlóné.

Délutáni szieszta

Az Üdülöhely és Faluvédő-szépítő Egyesület, valamint a „Hogy életük legyen” közhasznú alapítvány ismét sportos, kézműves összejövetelt tart a Faluházban 2004. december 29-én 14 órától, amelyre minden érdeklődőt szeretettel várnak.

A „Délutáni szieszta” programjai között szerepel pingpong verseny, kerámiafestés, hozott sütemények önfeledt kóstolgatása, a „Kavalkád”-on készült fotók bemutatója. Kötetlen beszélgetés, jó hangulat.

Minden kikapcsolódásra vágyót várnak a szervezők!

Önkormányzati hírek

Mártély Község Önkormányzata ebben az évben is megajándékozta az 55 évnél idősebb hölgyeket és a 60 év feletti férfiakat. Az ajándéksomagokat december 19-én vasárnap a falu fiataljai a képviselőtagok társaságában mikulásnak öltözve juttatták el lovasfogaton. 300 db csomagot osztottak ki.

Anyakönyvi hírek

SZÜLETÉS

Nagy Gábor és Potári Ágnesnek (Mártély, Erdei F. u. 3.) Szabolcs nevű gyermeke

ELHUNYT

Suti Józsefné (szül: Apró Mária)
Mártély, Széchenyi u. 2.

Hizó Tibor Sándor
Mártély, Petőfi u. 1. sz.

Tóth Ernőné (szül: Takács Erzsébet)
Mártély, Jókai u. 1. alatti lakosok.

Bocsánatkérés és helyreigazítás

Nincs mentség, s nemigen találok magam sem felmentő körülményt egy olyan esetben, mint az, hogy a Kaláris előző számában tévesen írtuk Pótári Jánosné, Katóka néni nevét. Én, aki szinte naponta találkoztam és beszélgettem Vele Kapás Péter bátyáméknál, szerettem és tiszteltem Öt. Ezért is érzem ezt megbocsáthatatlan hibáznak a szerkesztőség részéről. Ezúton kérem a családot, hogy bár e tényt meg nem történtté tenni nem lehet, kezeljék a maga helyén és fogadják mélységes büntudattól vezérelt bocsánatkérésünket!

Farkas Cs. Zoltán – szerkesztő

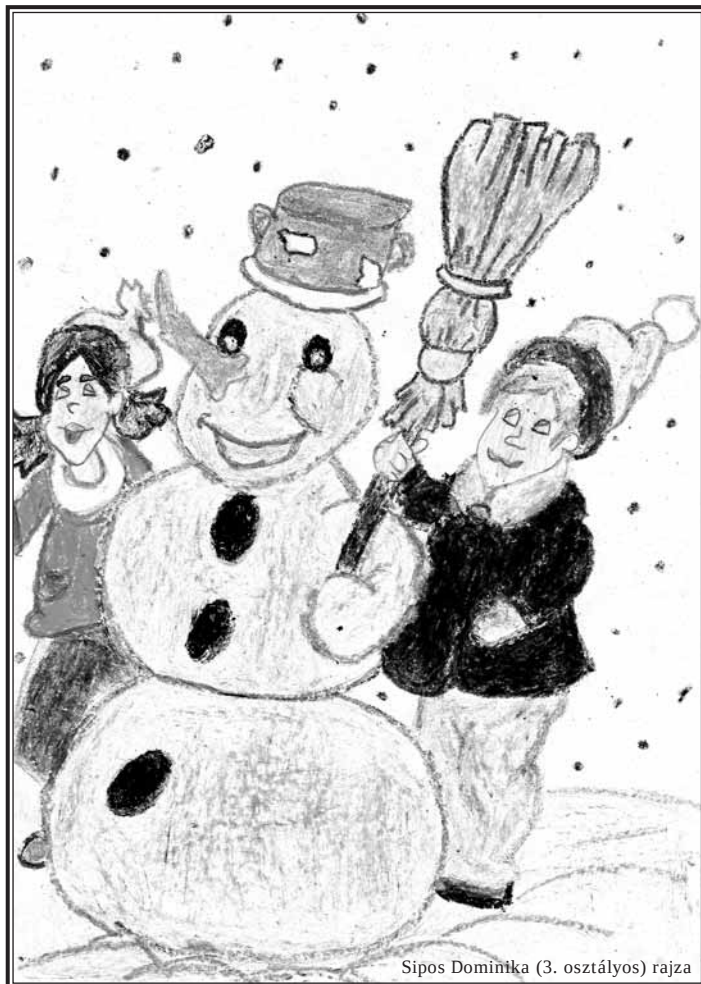

Közérdekű közlemény

A Déalföldi Gázszolgáltató Részvénytársaság (DÉGÁZ) értesíti a lakosságot, hogy a gázelosztó hálózat üzemzavarainak elhárítására, a gázömlések és gázszivárgások megszüntetésére ügyeleti és készenléti szolgálatot működtet.

A szolgálat munkairányítását a központi diszpécserszolgálat végzi.

Kéri, hogy a közterületen, vagy épületben észlelt gázszivárgást, gázömlést, az ingyenesen hívható (80) 820-141-es telefonszámon jelentsék be.

Az egyházak hírei

A római Katolikus Egyház vasárnaponként fél 12-kor várja a híveket. Községünk templomában december 24-én Seidl Ambrus plébános úr tart éjféli Szentmisét.

Vasárnaponként 11 órától Kocsis Tamás református lelkész tart Istentiszteletet az imaházában, melyre várják a gyülekezet tagjait.

Képviselő Testületi ülés

Mártély Község Képviselő-testülete november 30-án tartotta soron következő ülését.

Elsőként közmeghallgatás keretében Balogh Jánosné polgármester Asszony adott számot az év során elért eredményekről, jövőbeli tervekről.

A jelenlévőket – többek között – tájékoztatta a csatornázás helyzetéről. Elmondta, a lakosok 93%-a nyilatkozott arról, kívánják a csatornázást.

A szervezőmunka az elmúlt hónapokban tovább folytatódott, a közelmúltban a Képviselő Testület, egyeztető fórumot tartott a Polgármesteri Hivatalban a tervezőkkel, kivitelezővel, bonyolítóval. A fórumon mind a hálózat, mind a szennyvíztisztító tervezője úgy nyilatkozott, a megvalósításhoz szükséges közműterképek rendelkezésre állnak. Ezen túlmenően a lakosokkal személyesen is egyeztetni kívának, a gerincvezeték kiviteli tervének elkészítése előtt.

Az őszi idő beálltával már nem volt célszerű a munkákat megkezdeni.

Tavasszal, a munkák megkezdése előtt lakossági fórumot kívánnak tartani, ahol szakemberek tájékoztatást adnak a kivitelezési munkákról, ill. válaszolnak a felmerülő lakossági kérdésekre.

Ezt követően a Testület felülvizsgálta a közüzemi szolgáltatási díjakat.

A Mártélyi Vízmű Kft. Ügyvezetője, Wolf Mihály Úr az inflációnak megfelelően 7%-os vízdíj áremelést javasolt, melyet a Testület elfogadott. Ezek alapján a lakossági ivóvíz ára január 1-től 174,40 Ft, míg a közületi fogyasztók részére 253,60 Ft (a díjak az áfát nem tartalmazzák).

A folyékony hulladékszállítási szolgáltatást községünkben a Csongrád megyei Településtisztasági Kft. látja el. A Kft. Ügyvezetője, Nagy György Úr hangsúlyozta, hogy Mártélyról, rendkívül kevés igény jelentkezik. Költségeik legfontosabb tényezője az üzemanyag ár. Az elmúlt időszak jelentős üzemanyag áremelésére tekintettel szolgáltatási díjait 15%-kal kívánják emelni január 1-től. Véleménye szerint, áraik hasonló szolgáltató áraihoz viszonyítva nem magasak. A Képviselő Testület elfogadta a javaslatot.

A szilárd hulladék szállítás terén a leglényegesebb változás, hogy 2005. január 1-től az A.S.A. Köztisztasági Kft. a Hulladékgazdálkodási törvény ide vonatkozó rendelkezése értelmében csak a szabvány edényzetben lévő hulladékot szállíthatja el. Tehát, az edény mellé kihelyezett zsákos hulladékot április 1-je után nem, vagy csak az A.S.A. szabványos, felirattal ellátott műanyagzsákjaiban kerül elszállításra.

A lakossági igényeket figyelembe véve a nyári időszakban – május 1-től október 31-ig – lehetőség van arra, hogy a lakosok heti elszállításra kössenek szerződést az A.S.A. Kft-vel. Ezen kívül lehetőség van különböző úrtartalmú hulladékgyűjtő edényzet igénylésére is.

Az A.S.A. Kft. szállítási díjtételeit az inflációnak megfelelő mértékben kívánja emelni.

A 70 éven felüli községi lakosok hulladékszállítási díjának térítését a Képviselő-testület továbbra is átvállalja.

Az elmúlt évek hagyományait követve, a Képviselő-testület döntött az 55 év feletti női, ill. 60. év feletti férfi lakosok karácsonyi ajándékozásáról.

Végezetül egyedi szociális tárgyú kérelmek ügyében döntött a testület.

Sándorné János Mária

2004. december 21-én, kedden 14 órától tartotta ez évi utolsó ülését Mártély Község Képviselőtestülete. (Beszámolónk a következő lapszámban.)

Fotó: Joó Károly

Impresszum

Szerkeszti: Lupus Design Bt. Munkatársak: Farkas Zoltán szerkesztő, Borsos József, Sajti Imréné, Sándorné János Mária, Zsótér Gábor. Szerkesztőség: Mártély, Tiszai u. 14. Tel: 228-556, E-mail: lupus@uze.net

Kiadja: Mártély község Önkormányzata. Tipográfia: Infopress Reklámstúdió. Nyomtatás: Szoliter Nyomda – Hódmezővásárhely, Szabadság tér. 73. A lapban található rajzokat a mártélyi óvodások és iskolások készítették.